

властвуватъ духовно надъ българитѣ и да диктуватъ надъ тѣхнитѣ сѣдбини. По църковния въпросъ вестникътъ има опредѣлено становище, становището на лѣвото, радикалното течение, което решително иска отдѣляне отъ патриаршията, създаване на самостоятелна българска църква, дори съ цената на схизма, която евентуално би била наложена отъ страна на патриаршията.

„Македония“ внимателно следи и отбелязва всѣко движение въ църковната борба и обстойно разглежда всѣки позначителенъ актъ или прошение отъ провинцията. Тя се спира на проекта на Григорий VI (1867) за даване самостоятелно църковно управление въ Дунавска България, но го отхвърля като неприемливъ, защото свеждалъ българската духовна областъ въ тѣсни граници и я поставялъ въ зависимостъ отъ патриаршията. Тази малка, на пръвъ погледъ, отстъпка се смѣтала като маневра отъ гръцка страна. Одобрява отрицателното становище на българскитѣ представители по този въпросъ. Следъ това настѣпва затишие. Вестникътъ отбелязва само безбройнитѣ прошения, които се изпращатъ до Портата отъ разни части на страната, съ които се иска автономна църква. Съ задоволство разглежда съставенитѣ отъ Портата два проекта презъ октомврий 1868 (следъ като отношенията между Цариградъ и Атина били дошли до скѣсване). Първиятъ отъ тѣзи проекти съдържалъ 7 точки, а вториятъ — 9 точки — разрешаващи църковната проблема въ духа на българскитѣ искания; патриаршията ги отхвърлила като противоканонични. Следъ публикуването имъ се забелязва подигане на духа, изостряне тона на „Македония“. Този вестникъ става по-смѣлъ, по-решителенъ; иска пълното прилагане на първия проектъ, като претендира да изразява настроенията и претенциитѣ на българския народъ. Отъ всѣки брой на вестника личи, какъ отношенията между българи и гърци се изостряли. Презъ 1869 г., по нареждане на Портата, била образувана комисия отъ мирски лица — състояща се отъ трима българи и трима гърци. Патриархътъ предварително отказалъ да признае компетентността на тази комисия. Българитѣ сѣщо не били доволни отъ нея. Различие се явило между българскитѣ представители и владици досежно базата, на която трѣбвало да се постигне споразумението. „Македония“, явно недоволна отъ това раздвоение въ този сѣдбоносенъ моментъ, безпощадно ги критикува. Решенията на комисията не одобрили нито българи нито гърци. Въ 1870 г., при оповестяването на фермана за учреждаването на българска църква, „Македония“ ликува отъ радостъ и агитира да не се проявяватъ признаци на страхъ предъ гръцката схизма, което правѣли нѣкои срѣди, за да не се схване това като знакъ на слабостъ. Турската дипломация, използвайки ту български вестници, ту български дейци, изиграла изкусно